те стотни. И затова пленникът прекарваше почти сам. Свенеше се от приятелството на людете, които някога тъй високомерно бе отблъснал, ужасяваше се от мълчаливия укор, който светеше в очите на другарите му пленници.

Една привечер той се събуди в тясното си ложе и дълго лежа с отворени очи, неподвижен и пребит от умора. Уморяваше го дългото бездействие, страшната горещина, която палеше крепостния град, застоялия живот, тежките укори на съвестта, безполезните разкаяния... Бодуен с мъка се подигна. Главата му шумеше, черни кръгове се въртяха пред очите му, а гърлото му бе пресъхнало. Той бавно простря дългите си крака към земята и с тих стон се изправи. Всичко се завърти наоколо му. Той намери крондилчето с вода и дълго и жадно пи. След това отново тежко се отпусна въз ложето.

Главата му бе празна. Нито една мисъл не можеше да е трап не в мозъка му. Да спи, да спи... Все така. Да спи...Да може никога да не се пробуди...

Той си припомни, че вече от петнадесет дни никак не беше излизал. А от два дни непрекъснато лежеше унесен в тежка дрямка. Той прекара ръка по челото си. Болен ли беше? Какво мореше изтощеното му тяло?

Някой леко похлопа, след това се чу как изтъпкха нечезойк веригите вън и вратата леко се отвори. Влезе деспот Слав. Пъргав и засуетен като всякога. От няколко дни той бе дошъл в Търново на доклад при царя.

Той загрижено се отправи към пленника, попита го нещо, сложи ръка на челото му и поклати глава. След това, с движения на ръцете обясни, че Бодуин не бива да стои толкова затворен на едно място и че той е дошъл да го вземе да се поразходят.

Императорът леко се усмихна, вдигна безпомощно ръце и пак